

LÆS
inde i bladet
OM:

*Spejderhjælp og
bekæmpelse af
spedalskhed
i Indien*

*Dronningens
Turnering 1961*

*Et spejderhus
i Vatelunden*

*To egerpatruljer
og Vibes patrulje*

*Rejsebrev fra
Mexico*

Zuni-sølvsmykker

*Spændende
chancer for
seniorspejdere*

Opgave for digtere

*Seniorspejder-
konkurrence*

Småtterier m. m.

*Fra Dronningens
Turnering 1961*

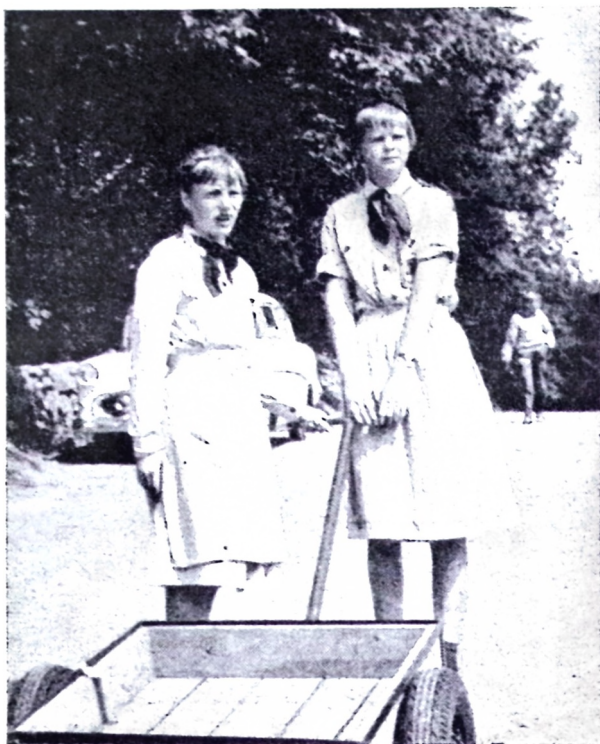

PEHUSMÅFJH2QFJRNZJFJ

Nr. 6

Sept. 1961

44. Årg.

Kære spejdere!

Velkommen tilbage fra sommerlejr. Mon du fik svømmehud mellem tærne igen i sommer, eller hører du til de få udvalgte, der kom solbrændte hjem?

Forhåbentlig havde du en dejlig lejr, så dejlig at du glemte eller slet ikke opdagede, at det regnede af og til.

Og nu ligger efteråret med alle dets spændende møder og ture foran os, og næppe er vi færdige med at juble over sommerlejrsminder, før vi stikker hovederne sammen og lægger nye planer. Hvad skal vi nu finde på? Den første opgave, vi alle skal i gang med, hedder „Spejderhjælpen“.

INDHOLD

	Side		Side
Kære spejdere	102	Postbox	111
Spejderhjælpen	103	Vibe og hendes patrulje	112
Dronningens Turnering	104	Duelighedstegnet Metcorolog	114
Glemte ting	105	Rejsebrev fra Mexico	116
Nyt fra Vatelunden	106	Seniorspejderkonkurrence	117
Fællesnordisk opgave	107	Brev fra Peggy	117
Egernpatruljen, DDP	108	Spændende indbydelser	118
Egernpatruljen, KFUK	109	Rådsklippen	119
Tinka	109	Frimærker	119
Snåtterier	110	Opgave-løsninger	119
Indianernes smykker	111	Frønsse fylder 75	119

Det er en vældig ting, vi har fået lov til at være med i. Du husker nok fra sidste år, at alle fire spejderkorps slog sig sammen i en stor fællesopgave under mottoet „Raske børn hjælper syge børn“, og i en hel uge påtog sig små og store opgaver for familie, venner og bekendte for at tjene penge til bl.a. algierske flygtningebørn, som I har kunnet læse om i jeres blade.

Det var ikke så få græsplæner, der blev slået, og bede, der blev luget. Biler, cykler, vinduer, sølvtøj og sko blev pudset, så de skinnede. Æbler, pærer, blomster og bær blev plukket og syltet, havegange revet, opvask, storvask og småbørn blev vasket, og gulve og trapper skrubbet og bonet. Der blev stoppet og strøget, bagt og brasat, løbet på posthuset, til bageren og købmanden og slæbt varer hjem og maset og slidt og luftet hunde og „sittet“ babyer, og alt hvad man kan tænke sig af nyttigt tidsforbrug til ca. 1 krone i timen. Hver spejder skulle tjene mindst 5 kr., hver blåmejse 3 kr. — det blev til mange penge. Sammen med de andre korps tjente vi 275.000 kr. To hundrede femoghalvfjerds tusinde. Kan du huske, hvad de penge blev brugt til? Foruden de algierske flygtninge fik vi råd til at hjælpe 12 børnehaver på Grønland, og til at være med til at oprette et spædbørnshjem i Jylland, en børnehave på Nørrebro i København og afholde feriekoloni for børn, der ellers ikke kom på landet. (Ja, det har vi altså sammen kunnet læse om i februarbladet.)

Nu skal vi til det igen! I år skal vi slå et ordentligt slag til bekæmpelsen af spedalskheden blandt børn i Indien. Det er også noget, I har kunnet læse om i sidste nummer af Pigespejderne, og forøvrigt i alle aviser, og I, der har fjernsyn hjemme, ved en masse om spedalskhed, tror jeg. Ved I også, at for 20 kr. kan I hjælpe et barn til helbredelse? Det er værd at tænke på, ikke?

Tal med de andre i patruljen om, hvilke job I kan påtage jer, og tag så fat. Ingen af os må svigte. Vi kan alle gøre noget. Find på noget, I kan gøre godt, for vi skal også vise, at vi kan hjælpe, og at det ikke bare er noget, vi taler om, dette at være hjælpsom mod alle mennesker.

Nu har vi vores store chance både til at vise, at vi duer til at gøre et arbejde, som det er værd at betale penge for at få gjort, at vi kan stå sammen om en sag, og at vi vil gøre en virkelig indsats for at hjælpe nødlidende børn.

Læg en slagplan — og så går det løs igen 11.—17. september.

Ruth

SPEJDERHJÆLPEN

11.-17. september

De spedalske børn venter på din hjælp!

En hilsen fra Red Barnet

Dette skal være en hilsen og en tak til alle danske spejdere, der gjorde det muligt for Red Barnet at fortsætte arbejdet blandt de algierske flygtningebørn i Marokko.

Mon I rigtig er klar over, hvor meget jeres hjælp betyder for disse børn? Arbejdet i Marokko er ikke slut, endnu er der krig, og selv når den er forbi, vil der måske gå lang tid, før flygtningene atter kan vende hjem til deres land og igen komme under ordnede forhold. Først når dette er sket, kan Red Barnet trække sig tilbage.

En ny opgave

Men nu er Red Barnet blevet gjort opmærksom på nogle andre børn, der også lider nød. Det er børnene i Indien, og især de spedalske børn, eller børn hvis forældre har denne sygdom.

De syge jages bort fra deres hjem og by

I husker ordet *spedalsk* fra religiønstimerne. Vi lærte også, at de spedalske var „urene“, de måtte ikke færdes sammen med andre mennesker og ikke hente vand fra brøndene. De blev drevet ud af byerne. De levede som jagede dyr, måtte gå med bjælder eller klaptræer, så de, der ikke var spedalske, kunne høre dem og holde sig på lang afstand. De førte en kummerlig tilværelse som en slags levende døde.

Denne forfærdelige sygdom har vi heldigvis ikke mere i Danmark, men rundt om i verden findes den endnu, bl. a. i Indien, — og den er stadig lige så frygtet som på Kristi tid. De syge bliver stadig fordrevet fra deres hjem og deres by, og ofte tror man, at sygdommen er gudernes straf — og en person, som guderne vil straffe, tør man ikke omgås.

I Indien findes der ca.

2 millioner spedalske og deraf flere hundrede tusinde børn

Det er disse børn, Red Barnet gerne vil hjælpe, og de *kan* hjælpes. I flere tusinde år var spedalskhed uhelbredelig, men så skete miraklet: I 1940 fandt man frem til en tablet, som fuldstændig kan helbrede den spedalske!

Men det koster mange penge at starte et hjælpearbejde af denne art. Vi skal sende sygeplejersker derud, og vi skal købe medicin. Alt dette kan Red Barnet ikke gøre alene. Vi skal bruge mange penge. Og nu er det, jeg vil spørge jer: Vil I hjælpe os at helbrede de indiske børn?

Disse børn, som undrende ryster på hovedet, når man fortæller dem, at der langt borte i et land, der hedder Danmark, bor børn, som alle har et hjem, og som hver dag får lov til at spise sig mætte, og som hver aften bliver lagt til at sove i en dejlig seng. De kan ikke tro det. Det lyder som et eventyr. Det kan ikke være virkeligt.

J. K. L.

I kan udrette meget!

Ikke fordi de 5 kr., I alle gerne vil tjene til spejderhjælpen, rækker langt, men fordi I er mange — næsten 100.000 spejdere i Danmark, og hvis alle er med, kan vi sætte 5 nuller efter de 5 kr.

Hvis I tjener 10 kr., kan vi sætte 6 nuller efter et-tallet — prøv selv — og sæt så alle sejl til!

☆ ☆ ☆

Jeg er kun een — men jeg er dog En.

Det er kun lidt, jeg kan gøre, men jeg kan dog gøre noget.

Lad det, at jeg kun er een, og at jeg kun kan gøre lidt, ikke afholde mig fra at gøre det Noget, jeg kan gøre.

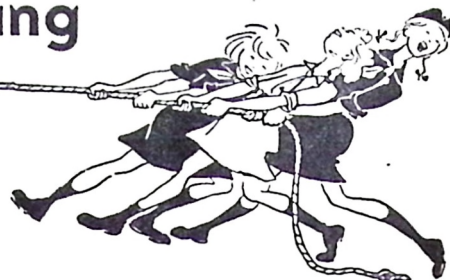

Disse 4 børn blev alle fundet — langt fra hinanden — i den jungle, hvor de var sat ud for at dø. — Grunden: Deres forældre var spedalske, men ikke de selv. I dag sidder de trygt på potte — men tusinder andre lider hvert år den skæbne, der var tiltænkt dem.

Dronningens Turnering

1961

Vinderholdet Sorgenfri-Virum

Vi kunne have undt alle Danmarks blå og grønne at være med om aftenen mandag den 10. juli — sent aften endda — da 300 deltagere sammen med turneringsudvalg, stab og vært vandrede gennem lejragerne syngende:

„... sammen står,
sammen går,
og går frem i kammeratskab år for år.“

Sangens linier var ikke bare ord. Vi stod bag dem. Vi havde oplevet det også i disse 8 lejrager.

De tre turneringsdage var noget af det mest spændende! „Danmark i tusind år“ begyndte med, at vore små spejderkammerater fra Korinth og Vester Åby vækkede os forklædte som børn fra stenalderen. De kom med dagens første melding. Vi var alle tilbage i stenalderen, — tilberedte maden uden brug af redskaber, lavede smykker til gudens ære. Senere førtes vi gennem tiden og egnens historie ved besøg ved ruiner og gamle gårde; ja, vi havde endda vort eget museum med gamle brugsgenstande fra egnen. I den bolle, vi fik til eftermiddagsteen, var indbagt meldingen: „Velkommen tilbage til nutiden“.

Nutiden bragte os den næste dag under mottoet „Verden er stor, du, og vejene mange“, til adskillige af udvik-

lingslandene, hvor vores opgave var at yde teknisk bistand. Vi plantede cypresser og byggede broer. Vi lærte den indfødte kvinde at passe sit spædbarn (!); andetsteds var opgaven at lære fra os, hvad vi vidste om boligindretning og værktøjs rette brug. Det, holdene den dag lærte, vil de kunne give videre til patruljer derhjemme. Alle holdene fremstillede nemlig en mappe med materialer, således at de skulle være i stand til at holde et patruljemøde om FN og mellemfolkeligt samarbejde. Den dag lærte os, at det internationale i vort spejderarbejde er andet og mere end det at lære, hvordan andre landes spejderuniformer og flag ser ud.

Et andet internationalt indslag i den lejr var vore udenlandske gæster. Rosemary fra Wales lærte os ord og sætninger på walisisk og sange ved lejrålet, iført walisernes særprægede folkedragt. „Ribel“ fra Schweiz imponerede, både når hun sang og spillede for og med os ved lejrålet, og når hun som postdommer instruerede på dansk. Og de amerikanske seniorspejdere vil også blive stående i vor erindring. Når de akkompagneret af vor mørke spejderkammerat fra Ohio sang tostemmigt, ville jubelen ingen ende tage.

Turneringens sidste dag var alle tiders! „Undrer mig på, hvad jeg får at se“ var den helt rigtige sang for dagen. Dagens melding kom pr. flyvende tallerkener nedkastet fra flyver. Dagens madration udleveredes i form af piller. Vi blev pr. raket meget dramatisk skudt ud på dagens spejderløb, der gik ud i rummet (hvor der forøvrigt er ret fugtigt!). Den rumtur indeholdt besøg på månen og på rumstationer i mælkevejssystemet; vi nåede da også lige at kortlægge Venus, inden raketten igen under megen larm landede ved „Amalielund“. Jo, den turnering vil givetvis indskrive sig i de to pigespejderkorps' historie.

Og ind imellem var der tid til hygge og tid til at lære mere. Sent vil vi glemme den stemningsfulde gudstjeneste på holoftet med dronningens lysestager som alterlys og pastor Elisabeth Fabricius, der selv er DC i det ene pigespejderkorps, som prædikant. Den prædiken, hun holdt, var en rigtig spejderprædiken.

Men lejrens store dag var dog afslutningsdagen. Spejderchef Ellen Arkil fortalte interessante træk fra fællesrådets arbejde... og så et par timer med oprydning. Kl. 16 var hver spejder i lejren så fin, som man nu kan blive efter en uges lejr med — nå, ja, lidt regn. Alt var i orden!

Og så kom Dronningen og Prinsesse Benedikte. Disse to, Danmarks pigespejder nr. 1, Hendes Majestæt Dronningen, og Danmarks Spejderprinsesse, kastede glans over vores afslutningsparade. Holdene, der placerede sig som nr. 1, 2 og 3, fik overrakt bælteplader i sølv af Hendes Majestæt. Til vinderholdet fra Sorgenfri-Virum var der desuden et specielt til anledningen tegnet diplom underskrevet af

Dronningen. Fællesrådets formand talte derefter til os. Særlig vil vi huske: „De to lysestager, som er med her i dag, og som også fremtidig skal være med, hvor grønne og blå spejdere arbejder i fællesskab, er ikke alene to stager og to lys. Det er stager med to levende flammer, som vi må se op til, samles om, varmes ved og glædes over.“ Smukkere kan det blå-grønne samarbejde vist ikke karakteriseres.

Og vi to lejrledere vil gerne sige tak, fordi I spejdere tog vejr og strabadser, som I gjorde. Det var kækt at se jer komme hjem fra øvelser, våde til skindet, og med sang gå løs med at tilberede middagsmaden. Vel kunne mange hold have været dygtigere. Men det var dejligt at høre jer sige, at det vidste I, men at I havde lært af lejren og på lejren. Og tak for samarbejdet med alle lejrens mange hjælpere, fra de yngste til de ældste. En særlig tak til turneringsudvalget.

Det var en lejr!! Hvor var det sært at se jer drage af med særtøget fra Stenstrup St. Det sidste vi så, var togets bagperron, fyldt med blå og grønne spejdere i en dejlig blanding. Og da vi ikke længere kunne se jer, da kunne vi høre sangen i det fjerne:

„... og går frem i kammeratskab år for år“.

Kirsten og Inga

☆

Det er sikkert rygtedes over det ganske land, at ved afslutningen på Dronningens Turnering på Amalienlund den 10. juli fik deltagerne besøg ikke alene af Hendes Majestæt Dronning Ingrid, men også af kongeparrets næstældste datter, prinsesse Benedikte, iført en kombineret blå-grøn uniform.

Forhistorien er den, at prinsesse Benedikte på Amalienborg en dag så det internationale spejderblad Council Fire, gav sig til at læse i det og blev interesseret. Så talte hun med sin mor om indholdet, og det endte med, at prinsessen blev spejder — af farve både grøn og blå. Det synes vi, er festligt — og her i bladet byder vi prinsesse Benedikte hjertelig velkommen.

Prinsessen har nogle måneder været medlem af en blå-grøn seniorpatrulje og har vist stor interesse for spejderarbejdet. Prinsessen har erhvervet sig et godt kendskab til arbejdet i begge vore korps og har aflagt sit spejderløfte.

Vi har med glæde set prinsessen tilslutte sig vort kammeratskab, og vi ønsker, at prinsesse Benedikte må få mange gode og glade oplevelser som spejder.

Ruth Kristiansen, Ellen Arkil.

Resultaterne fra Dronningens Turnering 1961

Holdene bestod af spejdere fra følgende troppe:

D. D. P. — KFUK-spejderne

	Hold nr.	1. dag	2. dag	3. dag	Ialt	Placering
Kebnekajse/1. seniortrop,						
17. Kbh. division	1	126	114	84	324	15
1. Bernstorff/Skovshoved	3	105	115	89	309	18
2. Ringsted/1. Ringsted	4	145	136	49	330	11
1. Hobro/1. Hobro	5	131	100	66	297	23
Skærbæk/Brons	6	89	101	40	230	42
Tukiwara, Glostrup/3. Glostrup	7	79	92	62	233	40
1. Hellerup/Helleruplund	8	113	118	70	301	22
Stengården/2. Bagsværd	9	115	124	65	304	20
2. Svendborg/1. Svendborg	10	141	124	71	336	10
1. Hobro/1. Hobro	11	124	110	48	282	29
Lundehus/1. trop, 27. div. (Bispebjerg) ..	12	154	119	83	356	3
Lundehus/2. trop, 27. div. (Bispebjerg) ..	13	140	121	85	346	5
Sorgenfri/Sorgenfri-Virum	14	132	140	109	381	1
Fenris/Helsingør	18	90	113	72	275	30
Sjangeli/Ballerup	20	140	101	101	342	6
Dragør/Dragør	22	106	111	88	305	19
Leonora Christina/1. Maribo	23	118	106	69	293	26
1. Ribe/1. Ribe	24	92	71	81	244	38
Skagen/Skagen	25	105	138	110	353	4
1. Odense/9. Odense	26	103	110	99	312	17
2. Århus/1. Skåde	27	113	103	78	294	25
1. Slagelse/1. Slagelse	28	88	111	69	268	34
1. Sønderborg/2. Sønderborg	29	139	118	69	326	14
1. Sjølund/Orthunga	30	141	112	74	327	13
3. Lyngby/1. Virum	31	96	109	85	290	27
Nørreis/Vorup-Kirstrup	33	115	119	79	313	16
4. Fredericia/Kanonnen 1. trop	34	89	125	55	269	33
2. Viborg/1. Viborg	35	88	85	54	227	43
2. Lyngby/1. trop, 30. Kbh. div.	36	121	118	101	340	7
Dyssegård/Gråbjørnene,						
4. trop, 18. div. Kbh.	37	151	114	93	358	2
Sjangeli/2. trop, 31. Kbh. div.	38	69	110	53	232	41
2. Korsør/St. Gertrud	39	110	102	50	262	35
Abyhøj/3. Århus	40	111	98	61	270	32
Abyhøj/4. Århus	41	81	87	47	215	45
Abyhøj/3. Århus	43	85	81	47	213	46
2. Odense/5. Odense	44	104	95	58	257	36
1. Holbæk/2. Holbæk	45	70	116	59	245	37
Kløvertrop/5. trop, 3. div.	46	103	109	56	268	34
2. Sjølund/Ørslev	47	108	109	52	269	33
1. Thisted/2. Thisted	49	93	90	54	237	39
1. Køge/Køge	50	114	117	81	312	17
2. Esbjerg/2. Esbjerg div.	51	120	121	98	339	8
4. Nakskov/2. Nakskov	52	122	122	85	329	12
1. Holstebro/Holstebro	53	140	115	58	313	16
1. Nyborg/1. Nyborg	54	114	110	60	284	28
1. Nyborg/1. Nyborg	55	121	98	53	272	31
5. Odense/1. trop, 2. Odense div.	56	111	117	68	296	24
7. Alborg/4. Alborg	57	102	79	43	224	44
1. Frederikshavn/2. Frederikshavn	58	111	126	65	302	21
2. Holstebro/Holstebro	59	128	119	91	338	9
Vibenshus/Pingvinerne, 1. trop	60	115	111	56	282	29

1. dag: „Danmark i tusind år“, maksimum 220 point.
 2. dag: „Verden er stor du og vejene mange“, maksimum 200 point.
 3. dag: „Undrer mig på, hvad jeg får at se“, maksimum 175 point.
 Maksimum i alt: 595 point.

☆

Glemte ting

Efter lejren på „Amalienlund“, Dronningens Turnering, er følgende ting efterladt:

- 1 blå vindjakke med lynlås
- 1 lyseblå lejrhue
- 1 mørkeblå lejrhue (PF)
- 1 dolk
- 1 rød skolefyldepen „Penol“
- 2 blå kuglepenne
- 1 frottéhåndklæde

Vi efterlyser de rette ejermænd, som kan få tingene tilsendt mod betaling af porto. Henvendelse til Bodil Amtsbiller, „Østerled“ A, Dianalund.

Nyt fra Vatelunden

**Tilde Ramsby fortæller
om københavnerspejdernes lejrgrund,
som der nu er kommet hus på**

*Rejsegilde på spejderhuset
i Vatelunden*

„Vatelunden“ — hvad er det for noget? tænker du sikkert. — Jeg må hellere fortælle dig lidt om det. Det er et stort areal oppe ved Nærum i Nordsjælland, som de blå pigespejdere i København har fået lov til at benytte. Det består af 8 patruljelejrpladser + 2 større lejrpladser omgivet af granskov. Der kan være 2 tropslejr samtidig, men også patruljer får lov til at komme på week-end i telt her.

Du kan tro, der er dejligt deroppe, særlig den største lejrplads ligger smukt. Den er ugenert og med læ for alle vinde, masser af brænde og en vandhane ovre ved granskoven. Alt dette har vi kunnet glæde os over nogle år, men nu vil jeg fortælle dig om „nyheden“. Det er et hus — et dejligt spejderhus — der inden længe står færdigt deroppe. Der var rejse-

gilde på huset den 4. februar, og i dag mangler der kun gulv i stueetagen, inventar og andre „småpillerier“, så når du læser dette, tror jeg, at det er lige ved at være færdigt.

Du kan tro, huset er pænt, det er bygget af gule mursten, og der er store vinduer og døre ud til overbyggede udendørs siddepladser. Der er vaskeplads og „trinehus“ pænt skjult i granskoven lige ved huset.

Der er 3 „stuer“ i den underste etage. Den største kalder vi tropslokalet, og derfra kan man komme op til en sovesal, hvor der er plads til, at en hel trop kan overnatte. — Den næste stue er blåmejsernes, for blåmejserefterne har længe ønsket sig et sted, hvor de kan komme ind og spise frokost, når de er på tur med blåmejserne om vinteren. — Den tredje er beregnet til at huse en patrulje på week-end. Her skal spejderne sove i stuen, og det kan man sagtens, for der ligger madrasser parat i et skab — det lyder godt, ikke?

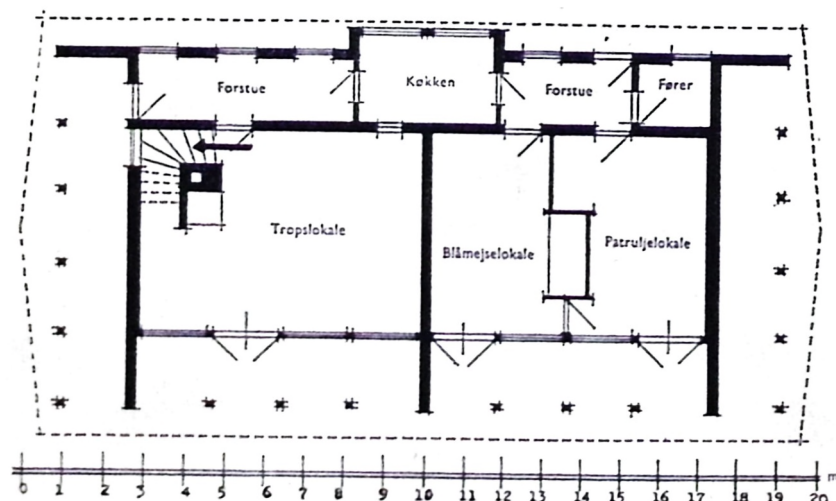
I stueetagen er der også et godt køkken, og foruden er der en kogeplade i blåmejselokalet og patruljelokalet — og så er der et lille førerværelse, for der skal altid være en voksen fører deroppe i week-enden.

Der er elektrisk lys og varme i huset, og jeg glemte vist at fortælle, at der er en lille pejs at hygge sig ved i tropslokalet.

Se, sådan havde vi tænkt os, at huset skulle benyttes efterår, vinter og forår — men det skal da ikke stå og kede sig hele sommerferien, vel?

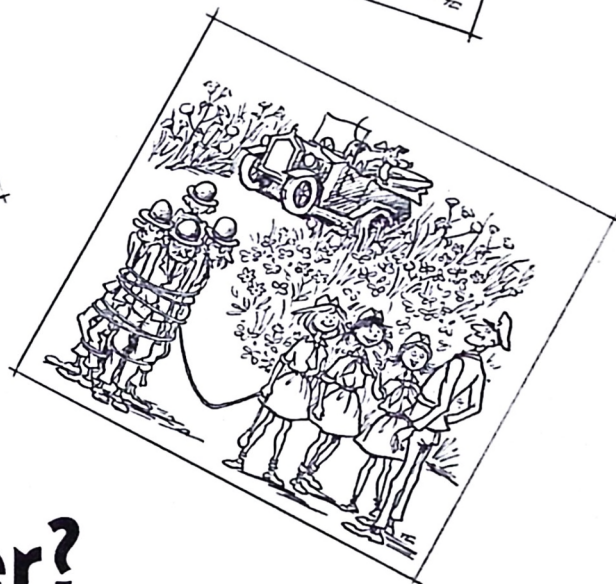
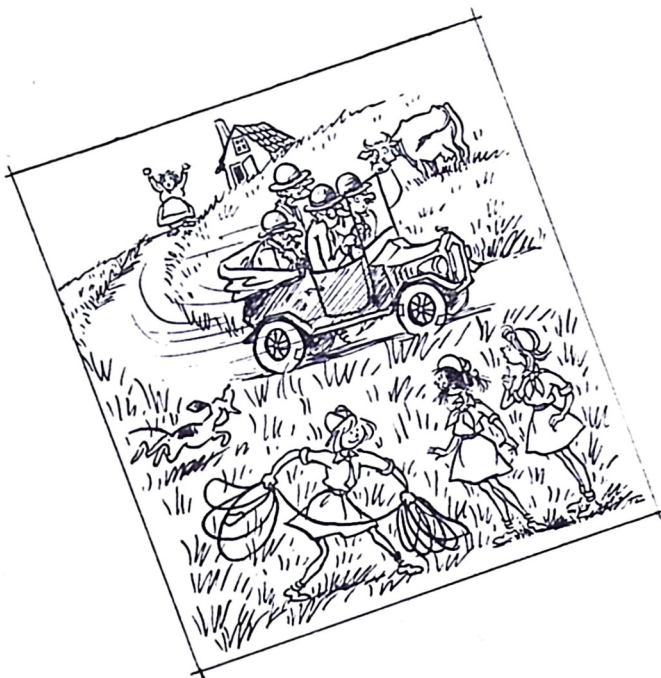
Så håber vi, at det bliver beboet af blåmejserne, når de er i sommerlejr. Måske vil Vatelunden blive brugt til træninger for spejdere fra hele landet, hvem véd, — og så er det da rart at vide noget om stedet, hvis du skulle være så heldig at komme med på en træning dér.

Jeg vil også sige dig, at „den store lejrplads“ er så dejlig, at jeg ville ønske for dig, at din trop engang ville finde på at ligge i lejr dér — I skal være hjertelig velkomne. Tilde

Her ser I en plan over huset med trops-, blåmejs- og patruljelokale — ovenpå er der så en sovesal, hvor der er plads til en hel trop.

FÆLLESNORDISK OPGAVE:

Hvad skete der?

Trille Tegner har sendt os disse billeder til en beretning, der ser ud til at være meget spændende. Hvad mon det var, der skete? Ja, det er det, vi ikke ved.

Nu beder vi alle jer, der kan digte, om at være med i en lille konkurrence. Lav en beretning, der passer til billederne. Det må være en sjov historie eller et muntært digt, det må også være en skæmtsom vise.

Det, du laver, må fylde en side i dette blad, og skal indsendes til redaktøren senest den 15. oktober 1961, mrk. „Septemberopgave“ uden på kuverten.

Husk tydelig afsenderadresse og returkuvert, hvis du vil have værket tilbage.

De bedste beretninger får bogpræmier og kommer her i bladet. Da det er en fællesnordisk opgave, bliver der også mulighed for her i bladet at se, hvad vore nordiske spejderkammerater finder på at fortælle. – God fornøjelse!

Red.

Her sidder Egernepatruljen i deres patruljelokale i tropshytten og lægger planer

Kan I huske, vi startede en nordisk Egernejagt? Her møder vi de to udtrukne danske patruljer fra KFUK-spejderne og fra vort eget korps.

Det Danske Pigespejderkorps

EGERNUNGERNE

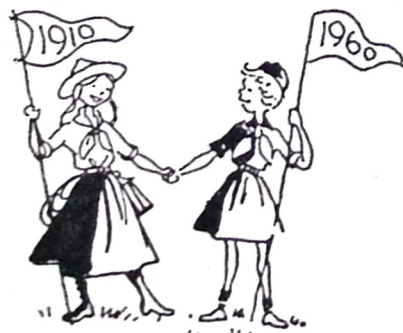
☆

Motto: Vågen og virksom.

Patruljen er 3 år gammel, har 10 medlemmer og hører hjemme i en mellemstor provinsby på Sjælland.

Denne glade patrulje er en lille del af „Danmarks Glade Blå“, og her fortæller en spejder om Det Danske Pigespejderkorps.

Vort korps startede den 10. oktober 1910 som en pige patrulje i en drenge-spejdertrop, men allerede i 1914 fik vi vor egen spejderchef. På den tid var uniformen: Khakifarvet bluse, blå nederdel, rødt tørklæde og stor khakifarvet spejderhat. Senere fik vi en blå bluse, og i 1931 blev hatten også blå, tørklædet grønt, og tiljen blev afløst af trekløveret. Siden 1935 har dronning Ingrid været protektrice for alle pigespejdere i Danmark.

Sidste sommer fejrede korpset sit 50-års jubilæum bl. a. ved afholdelsen af 7 lejre på Fyn, hvor 10.000 spejdere deltog. Vi „Egern“ deltog i lejren på Brahetrolleborg, og det var en meget stor oplevelse at mærke det gode kammeratskab mellem spejdere fra alle egne af landet og fra store dele af udlandet.

Et „Egern“, der er 14 år gammel, fortæller lidt om sin patrulje og om sig selv:

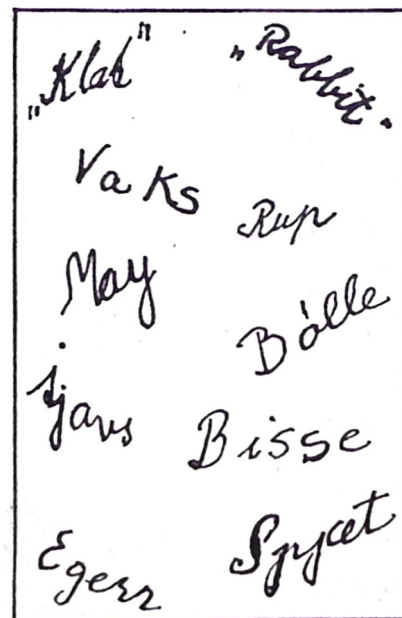
De 7 af os i patruljen er rykket op fra blåmejser, da vi var 11 år. Vi har en dygtig patruljefører og -assistent, de er gode til at hjælpe os med prøver og duelighedstegn. Efter at vi blev „store“ spejdere, har vi taget III og II kl. prøven og en hel del duelighedstegn. Nogle af os har væbnersnoeren (6 duelighedstegn + II kl. prøven). Vi har et orkester i troppe, jeg spiller althorn, og i min fritid spiller jeg gerne håndbold eller rider.

Et andet „Egern“ fortæller:

I øjeblikket planlægger vi de prøver, vi skal tage, og skriver en rapport sammen. Vi holder patruljemøde en gang om ugen, tropsmøde og trops-tur har vi en gang om måneden, des-

uden tager patruljen selv ud på sporing hveranden måned for at genopfriske prøverne eller træne. I efteråret var vi på et Sct. Georgsløb og var så heldige at blive nr. 7 af 28. Vi kan bedst lide turene, for dér bliver kammeratskabet knyttet fast. — Jeg slår selv på tromme og kan godt lide at ride og at danse.

Alle „Egern“ er enige om, at det er en dejlig patrulje, de er i, og hilser alle andre Egernepatruljer i Norden med ønsket om, at de må være lige så glade for deres patrulje og for kammeratskabet.

Må vi præsentere:

EGERNPATRULJEN

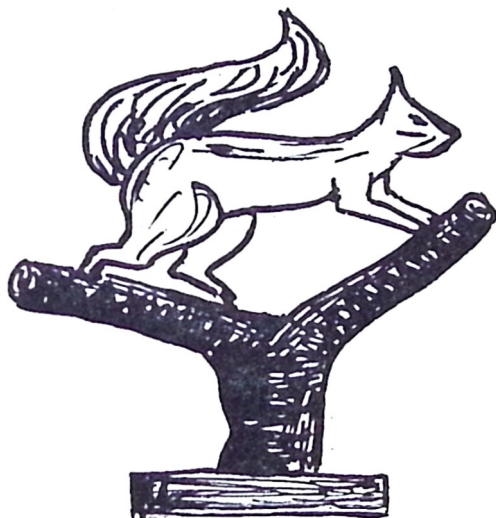
fra KFUK-spejderne
i Danmark

Korpsmærke

Civilemblem

Vi har en patruljemascot i form af et udstoppet egern. Den er døbt Jeppe

Egerpatruljens fører skriver:

Sådan har vi det!

Vi holder patruljemøde hver onsdag aften på KFUK. I den sidste tid har vi trænet en del med morsekoder og kompasløb rundt i byen.

Vi har lige afholdt en spejderforårs-turnering. Vi fik et telegram fra vores tropsfører: „Se Folkebladet den 1. marts. Stop. Hjælp hinanden med løsningen. Stop. Spejderhilsen. Bobo.“ Vi bladede og bladede, og på allersidste side stod der bare en enkelt linie: Vi mødes kl. 9 ved indgangen. Marie Lund. Altså stillede vi — troppens fem patruljer — ved indgangen til Marielund kl. 9 søndag morgen efter en spejderfest, vi også har afholdt. Så gik det løs med kort og kompas, signalering, kast med redningsreb, koder og røgning af sild over bål. (Efter den behandling, silden fik — dyppet i sand, rullet i aske og halvvejs gået op i flammer — holdt

Den 4. maj 1919 blev vort korps stiftet af en enkelt lille patrulje piger med dejligt meget mod og lyst til at blive spejdere. Vi er nu nået op på 23.628 spejdere, så man kan se, vi er den første patrulje stor tak skyldig.

I 1935 blev Danmarks dronning Ingrid de to pigespejderkorps protektrice. Vi har i alt afholdt 7 store landslejre. Den sidste med 10.000 deltagere.

Og vi ... nej, ikke mere korps historie nu. Blot skal vi lige hilse på en af vore mange Egerpatruljer. Denne patrulje har hjemme i Kolding, og vi skal nu høre lidt om, hvordan de har det dér.

vi på, at den kunne slå „en død mand ihjel“. Men vi fik besked om selv at fortære den, og endnu lever vi da i bedste velgående. Vi blev på hele turen akkompagneret af hundreder af lærker — der var rigtig forår i luften. På turen oplevede vi en masse, vi fandt et spættekokken fyldt med knækkede nøddeskaller, vi fik lavet gibsafstøbninger, og i en lerskrænt fandt vi et ualmindelig fint eksemplar af et forstenet sopindsvin.

Nå, men alt dette er jo et overstået stadie.

Hvad skal vi lave i tiden fremover?

Bl. a. skal vi lave kludedukker til KFUK's bazar i maj.

Om vi så svigter spejderproverne?

Nej, slet ikke! Vi er netop gået i krig med duelighedstegnet: International kendskab. Hvis der er plads i bladet, vil jeg lige fortælle lidt om, hvordan vi skal afvikle et af punkterne:

„Pynte et bord til en international fest og servere en ret — typisk for et fremmed land.“ Jeg ankom en aften

til førermøde udklædt i japansk kimono og medbragte et dokument fremstillet ved et patruljemøde. Det var skrevet fra nederste højre hjørne og opefter. Budskabet gik ud på, at de høje stormoguler (førerne) næste fredag inden nymåne skulle indfinde sig i „opiumshulen“ i den 20. time i døgnet. Underskrevet Kirsebær, Smørblomst, Æblegren, Månestråle, Solformørkelse, Sjing, Sjang og Sjask.

Dersom de ærede stormagter indfinder sig, vil de i gangen blive modtaget af japanske piger (patruljens medlemmer), som vil stemple dem på deres ærede pander og tilbyde dem en stærk drik. De vil blive undervist grundig i Japans geografi i opiumshulen „Den lilla drage“, og bagefter får de serveret ris med cocktailpølser, krydderier, appelsiner, rosiner, æblemos, karse o. s. v. Til sidst får de the med ristede hveder.

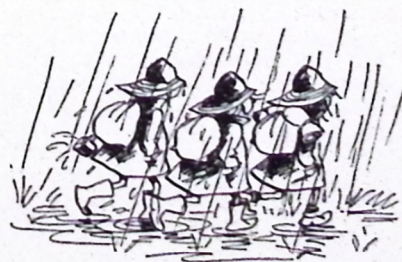
Vi ser med forventning frem til denne aften. Bøf

Stor spejderhilsen sender Egerpatruljen i Kolding.

Tegneren Thora Trilles Tinka-Tegneserie:

Mandag

»Smætterier«

Lidt om alt muligt – redigeret af fire glade bladlus

HAR DU KARAKTER?

Har du karakter – så læs ikke dette!

Men hva' er nu det, du gør det alligevel.

Hold nu hellere op, mens legen er god, for du har da karakter, har du ikke?

Hvis du ikke holder op nu, er det lige ved at være for sent!

Nu har du snart læst halvdelen, du burde straks blade om på næste side!

Men du kan jo ikke, nu fortsætter du netop, og hvad får du ud af det? Intet –!

Men hvis du virkelig siger til dig selv, at du vil holde op, kan det så ikke lykkes – — —?

Nej, ak nej, det hjalp heller ikke! Du læser stadig videre!

Og nu er du nået til slutningen.

Altså din karakter bestod ikke prøven denne gang!

Bedre held ved næste forsøg!

☆ ☆ ☆

DET MINDER MIG
OM NOGET — NOGET
JEG MÅ HUSKE

I gamle dage knyttede man en knude på sit tørklæde hver dag og løste den først op, når dagens gode gerning var gjort. Om man altid gik i uniform, eller man havde tørklædet i lommen, når man ikke var i uniform, melder historien ikke noget om, men der er ingen tvivl om, at det er en god ting at blive mindet om hver dag — event. ved, at man bærer sit civilembel til daglig. Hvordan er det med det i grunden? Hvis man skulle

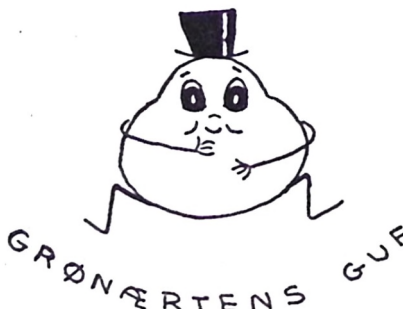
dømme efter de civilnåle, man ser, må der være meget få spejdere i dette land. Jeg har for nylig hørt en fører, der kom fra Grønland, sige, at hun forundredes over, at hun ikke så nogen gå med det lille kløver. „Hjemme på Grønland går vi allesammen med det og er meget stolte af at få lov til at bære spejderkorpsets emblem!“ sagde hun.

— Det forpligter, siger I, det betyder, at man altid skal opføre sig korrekt, og det er så kedeligt og besværligt, fordi det forpligter til at gøre sit bedste.

Besværligt, ja måske, men ikke kedeligt! Det er nemlig utroligt, så mange sjove og rare oplevelser, man kan få, når man bliver genkendt af „ligesindede“, der også er besjælet af den samme begejstringens iver og eventyrlyst, som selv er spejder med liv og sjæl. Tilfældige mennesker, man ramler på, viser sig at være ens venner — fordi man bærer den samme store bevægelses lille beskedne mærke.

Prøv en gang!

☆ ☆ ☆

Solskinskage

- 3 æg
- 3 dl sukker
- 1½ dl smeltet smør
- 3 dl mel
- 20 mandler

Æggene sammenpiskes, og sukkeret, det smeltede smør og melet tilsættes. Alt røres hurtigt sammen og hældes

i en flad form. Strøes med snittede mandler og bages i en varm ovn ca. en halv time ved 180 grader.

Det tager 5 min. at røre den — ½ time at bage den og 2 min. at spise den. — Velbekomme!

☆ ☆ ☆

ET EVENTYR

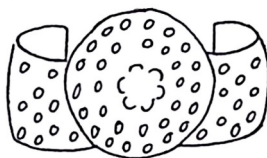
En gammel persisk konge lå for døden. Han var meget optaget af, hvordan det skulle gå hans land, når han var borte, for han havde flere sønner, og erfaringen gennem et langt liv havde vist ham, at dette kunne føre til stridigheder, der ville ødelægge hele nationen. —

Han samlede en dag sine sønner og sagde til dem: „Jeg har her nogle pinde, og I kan se, at selv jeg gamle, svage mand let kan knække dem, når jeg tager dem hver for sig.“ — Det viste han dem, og de måtte give ham ret. Så samlede han de samme pinde i et bundt og sagde: „Nu kan jeg ikke knække dem, og det er der heller ingen af jer unge, stærke mænd, der kan. Hvis I strides indbyrdes, kan I let blive et bytte for hvem som helst, men holder I sammen, er der ingen magt i verden, der er stærk nok til at overvinde jer.“

Se, denne historie kan du let få god forstand af. Tager du de enkelte pinde for dig selv og dine patruljekammerater, da ser du, at bundtet af pinde er patruljen; nu kan du måske se, hvor jeg vil hen. Hvis du og dine kammerater er små prinser, der har for travlt med at hævde jeres eget værd, tænke for meget på jer selv og kun arbejde til jert eget bedste, så bliver I knækket som små pinde, og jeres patrulje er dårlig. Arbejder I derimod alle mod et fælles mål, og hver især udfører det job, I har fået pålagt, så vil patruljen stå stærkt, og I vil opleve et kammeratskab, som vil give jer ikke blot en god og lang spejdertid, men også en god fremtid. Det at arbejde i en patrulje er først og fremmest at arbejde med sig selv.

Navajo
græskarblomst-halskæde

Solstråle-armbånd. Zuni

Kachine-
gud

Navajo- og Zuni-sølvsmykker

Omkring årene 1853—1867 begyndte Navajo-indianerne, som boede i den sydvestlige del af USA, at anvende sølv til fremstilling af smykker, og i nogen tid brugte man udelukkende sølv som materiale; herfra stammer det smukke græskarblomst-halsbånd, som manden giver konen på deres bryllupsdag.

I begyndelsen brugte man sølvet fra de amerikanske solvdollars, men da en amerikansk lov senere forbød dette, gik man over til at benytte de mexicanske „pesos“, og i dag er det ikke sjældent at se kvinderne med sølvmonter syet på fløjlsbluserne.

Senere begyndte navajoerne at indlægge de populære blå-turquoise sten i smykkerne. Mange rækker snoede sølv-armbånd og pinde med ringe, besat med turquoise stene, kendetegner forskellige stammer i sydvest.

Selv om Zuni-indianerne er kendt for deres meget smukke muslinge- og konkyliesmykker, brugte de også sølv med turquoise stene.

Medens Navajo-indianernes smykker indeholdt meget sølv og få stene, bruger zuni'erne kun lidt sølv, besat med mange turquoise skaller fra forskellige muslinger, koraller og garater (en slags stenkul).

Nogle af mønstrene forestiller solstråler, sommerfugle, blomster og lignende og betyder kun det, de forestiller. Andre mønstre er udarbejdet som forskellige Kachine-guder som øverst til højre.

Det er meget vanskeligt at få en god forklaring på historien bag disse smykker, da indianerne — selv i dag — ikke er meget for at uddybe deres religion. Sikkert er det dog, at de tror, guderne lever i højene eller bjergene bag deres byer og kun kommer frem ved højtidelige lejligheder for at besøge dem. Det er ved disse festligheder, at den hvide mand i de senere år har haft lejlighed til at se

indianerne i de mest farvestrålende dragter. Under dansene er kvinden prydet med de smukkeste sølv- og turquoise-smykker, som undertiden er meget kostbare.

Efter ceremonierne hænder det, at en kvinde pantsætter sine smykker for at kunne købe frø til plantningen af næste års høst eller uld til tæppevævningen for så atter at købe dem tilbage til næste års festligheder. En god handelsmand vover ikke at sælge indianernes smykker videre, hvilket vil koste livet, da mange af disse smykker er gået i arv fra slægt til slægt.

Ann

POSTBOX

Velkommen til Postboxen igen! Mon I har modt nogle af jeres postboxvenner ude omkring i verden, eller har I fundet nye? Pas dem nu godt, så de ikke skuffes over danske pigespejdere. Som sædvanlig vil Brasilien og Mexico gerne have adresser, — jeg har ingen! En belgisk pigespejder vil gerne korrespondere på fransk, og 2 15-årige engelske pigespejdere og en norsk patruljefører (også på 15 år) vil gerne have danske penfriends.

Som I ved, kan jeg — når I er tålmodige — skaffe adresser fra hele verden, men I må huske på, at man i Japan og Frankrig har vanskeligheder med det engelske sprog.

Fromse

Tirsdag

Fortsat fortælling af Kat.

3. Stankelben i lokalet

De er stukket af, de asner, jeg tør vædde på, de har gemt sig i haven, og så understår de bæster sig i at tro, at jeg rydder op i hele den butik, mens de leger skjul — men de kan tro, der er meget lyv til, nu skal jeg nok trække dem allesammen frem ved håret, een efter een — bliv her, råbte hun til Vibe ude fra gangen, — jeg går på rævejagt! Og væk var hun.

Da hun kom udenfor, stod hun et øjeblik og lyttede. Hun besluttede først at lede omme i gården, men næsten i samme sekund, hun gik ind gennem porten, snurrede hun rundt som en top ved lyden af et mere end velkendt braminerhyl, der opløftede sig fra Hjortenes umusikalske struber. — Der er de, mumlede hun og styrtede ned gennem havegangen ud på vejen. Der stod de allesammen i en tæt hujende klump omkring Dorthen, der var ankommet med nyheder, der i den grad optog dem, at de havde glemt alt andet, også hvor de stod — iøvrigt. De havde hørt Dorthen fløjte nede på vejen, da de ganske rigtigt havde været ved at gemme sig for Sidse, og så var de styrtet hende i møde for at høre, hvordan det var gået. Men Dorthen havde bare råbt — Vil I med til Skovgård næste week-end? Der er ællinger, og Sif har fået hvalpe, vil I med? Og så var det umuligt for Hjortene at reagere med andet end skrig og jubelhyl og ind imellem spørgsmålene, som ingen hørte, udstødte de uharmoniske dyreløde, for at komme i „Skovgårdsstemning“, for der var ingen plet på jorden, de elskede som Skovgårdens jorder, og der var ingen mennesker så gæstfri og vidunderlige som Skovgårdsfolkene og ingen dyr var så dejlige som dem, man kælede med eller trak rundt med på Skovgård. Skovgård var i Hjortenes øjne hverken mere eller mindre end et paradys på jorden.

Da Sidse havde hørt ordet Skovgård, blandede hun straks sin skingre stemme i koret og brægede som et får.

Imidlertid fik deres jubelstemning en brat ende, idet et vindue lige bag dem pludselig blev slået op,

et rundt, rødt ansigt kom til syne, og en arrig stemme råbte: — Må vi så få fred, kan I komme væk herfra, det er jo ikke til at høre ørenlyd, I kan tro, jeg skal klage over jer! Vinduet blev knaldet i med hårdt smæld, og hele klyngen svajede lidt som efter et slag, og blev med ét så stille.

Sidse var den første, der fik mæle. — Edderkoppen! hvislede hun, pas på, om et øjeblik har vi hende krybende op ad havegangen.

— Ssss! sagde Dorthen, er I tossede, tænk hvis hun hørte det, kom lad os komme ned i en fart. De skyndte sig ind i haven.

Den dame, de så smukt omtalte som Edderkoppen, var patruljens, ja troppens fjende nr. 1. Før de kendte noget videre til hende, hed hun bare fru Kopp, og hendes mand var skomager Kopp — nu hed de Edderkoppen og Stankelbenet — sådan mellem venner, når ingen hørte det altså. Hvordan de var blevet uvenner med dem, var der ingen mere, der huskede rigtigt, det var dog vist begyndt med at spejderne havde stillet deres cykler op ad deres hæk og havde fået besked — og så var det vist sket een gang til, at nogle andre havde gjort den samme dumhed og havde fået endnu tydeligere besked — så det var der i hvert tilfælde ikke nogen, der gjorde mere. Så var der noget med, at blåmejserne havde kastet en bold ind og glemt at spørge, før de rendte ind i bedene for at hente den ud, og så havde der været klager over, at spejderne larmede, når de kom og gik, og der var selvfølgelig aldrig nogen, der havde sagt et ord. Men fru Edderkop og hr. Stankelben havde klaget til førerne og til hr. Jensen, som ejede huset, hvor troppen havde lokale, og ikke bare een gang, men så tit, at Jensen en dag blev gal og sagde, at nu måtte spejderne virkelig være lidt forsigtige, for han ville ikke være uvenner med sine naboer, og han ville ikke have alt det vrøvl, og blev det ved, så måtte spejderne finde lokale et andet sted. Føreren havde været oppe hos fru Jensen og undskyldte, og de havde lovet, at de skulle gøre sig umage, og fru Jensen havde lovet, at de skulle nok få lov til at blive, men de måtte love at gøre sig meget umage. Hun betroede dem samtidig, at skomageren meget gerne ville leje lokalet til

værksted, og han havde tilbudt Jensen meget mere, end spejderne gav og havde råd til at give, så det var vist klogt at gå lidt stille med dørene, både på den ene og anden måde. Sådan stod sagerne altså, og det var blevet betydet alle spejdere og blåmejser, at troppens fremtidige tilholdssted så at sige hang i en tynd tråd (af edderkoppespind), og at alle måtte gøre sig vældig umage for at være lydløse, meget hensynsfulde og umådelig høflige mod de vrede naboer.

Alt dette tænkte Hjortene på, da de gik tilbage til lokalet. Den vidunderlige glæde, der for et øjeblik siden havde fået dem til at føle sig som de stærke, frie skovens dyr, de havde opkaldt deres patrulje efter, var som blæst væk. De følte sig tunge i kroppen som trækdyr, der slæber af sted med tyngende byrder, og sandelig deres samvittighed og ærgrelse hvilede også tungt på deres unge skuldre.

— Hvad i alverden? Dorte stod i døren til lokalet. Det så ud som om, der havde været jordskælv, alle ting var smidt hulter til bulter rundt på gulvet, og midt i det hele sad Vibe med sin kæmpestore hovedforbinding, der var faldet ned over det ene øje. Hej! sagde Sidse, — undskyld det varede så længe. Hej! svarede Vibe og prøvede at se kæk ud, men hun var noget bleg.

— Hvad i hele verden? sagde Dorte igen, og så blev der en snakken i munden på hinanden, da alle prøvede at forklare den dramatiske indledning til mødet, hvor Vibe var kommet til skade, og Sidse prøvede at bortforklare rodet. — Vi var ved at

ordne det hele, da det skete, sagde hun undskyldende, det ærgrede hende, at de ikke havde fået ryddet op, før Dorte kom, for hun kunne ikke fordrage roderi, Dorte altså. Det generede ikke de andre synderligt, derfor var Dorte altid efter dem for at få dem til at holde orden.

— Lad os så komme i gang med oprydningen, sagde Dorte myndigt og gik hen og fik sagt rigtig goddag til Vibe. Hun rettede lidt på forbindingen og anbragte Vibe liggende på bænken med tre puder under hovedet. Hun forklarede, hvorfor hun først kom nu, og sagde, at hun havde været så ked af, at hun ikke havde kunnet tage ordentligt imod Vibe, — hun spurgte også efter

Lis. Det var en rigtig hyggelig lille snak, de to havde, syntes Vibe — imens blev der ryddet op, og til sidst skulle det hele bæres ud i materialerummet bag garagen. — Nu går vi lidt fra dig igen, sagde Dorte, men du må love at blive liggende, det varer kun et øjeblik, vi må hjælpes ad med at bære, for kassen er så tung. De baksede med teltene og den store kasse — endelig fik de det hele ud af døren, Vibe kunne høre dem småsnakke ned gennem gangen — de var ikke så højroastede mere. Hun lå og kiggede op i loftet og tænkte på, hvor helt anderledes de andre var blevet, efter at Dorte var kommet — hun kunne godt lide Dorte, det var ligesom om, man blev rigtig tryk og varm, når Dorte var imellem dem.

I det samme var der nogen, der slog hårdt på døren. Det gav et spjæt i Vibe, og hun blev så forskrækket, at hun glemte at svare, og da døren i det samme gik op, og en høj, vred mand kom til syne i døren, satte hun et så forfærdet ansigt op, at mandens vrede udtryk slappedes, og han prøvede at fremmumle en slags forklaring på, at han pludselig brasede ind til hende. — Jeg ville ikke forskrække dig, sagde han, jeg troede, alle spejderne var her, jeg kommer for at give dem en ordentlig — jeg mener, forklare dem noget. Er du syg? — Jeg er kommet lidt til skade, sagde Vibe og følte sig helt mat. Hvem vil De tale med? — Jeg er skomager Kopp, som bor inde ved siden af, og min kone — jeg mener, vi er begge så vrede over al den ballade, I laver. I har i aften larmet, så det er skandaløst — ja, skandaløst, det er, hvad det er! Han prøvede at hidse sig op til den vrede, han mente måtte ledsage hans ord, men Vibes ansigt var så lille og blegt, og hendes øjne så blå og kuglerunde, at han ikke rigtig kunne lade sin vrede gå ud over hende. — Hvor er de andre? spurgte han lidt ærgerligt. Nu havde konen fået ham til at gå over og skælde ud, og så stod han her og lod gassen gå af ballonen. Men Vibe kunne han ikke rigtig skælde ud, hun så så lille og sølle ud, der var noget, der rørte sig i den store mand. De havde aldrig haft børn selv, han og hans kone, det var nok derfor, de var blevet så hårde, tænkte han. Han ville så gerne have haft en lille pige, men sådan skulle det altså ikke være.

— Jeg må have fat i dine kammerater, sagde han,

Onsdag

for jeg kan jo regne ud, at det kan ikke nytte at skælde dig ud, du var vel ikke med til al spektaklet?

Vibe så alvorligt på ham. — Det er altså min skyld, sagde hun, og det trak lidt om munden. Det var altså, fordi jeg faldt ned ad trappen og fik en spejder og et telt over mig, og de har allesammen været så søde mod mig, se lagt forbindelse og alt muligt! Hun var så træt og tænkte, bare hun ikke kom til at græde. Hun fortalte om, hvordan det var gået til, og om fru Jensen, der var kommet ned, og den store mand lyttede alvorligt; så sluttede hun: — De må da ikke klage, så vi bliver smidt ud af vores lokale, vel? Hun kunne mærke tårerne, hun ærgrede sig og skyndte sig at tørre dem væk, — det er altså min skyld, forstår De!

Det var et mærkeligt syn, der mødte Dorthen, da hun som den første kom tilbage. Den store, høje, magre skomager, som de plejede at kalde hr. Stankelben, lå på knæ foran bænken, hvor Vibe lå, han

klappede hende kejtet oven på forbindningen og tørrede hendes øjne med en kæmpestor, rødternet lommeklud. Han rejste sig hurtigt og genert, da Dorthen kom ind, men for han fik sagt noget, skyndte hun sig at sige: — Jeg og mine kammerater er så forfærdelig kede af, at vi har larmet sådan uden for Deres hus i aften, det må De meget undskylde, vi skal nok være mere stille i fremtiden!

Skomageren svarede, at det var godt, for hans kone havde været meget vred. — Skal I ikke have den lille dér hjem i seng? spurgte han i en mildere tone. — Jo, jeg har lige været oppe og ringe til hendes mor. Din far kommer og henter dig nu, sagde hun til Vibe. — Nå, men så kan jeg jo godt gå, sagde skomageren, og da Hjortene i det samme stille kom til syne i døren, tilføjede han: — Husk så, hvad jeg har sagt!

Hjortene så meget alvorlige ud og lovede det, og skønt de ikke havde hørt noget af, hvad han havde sagt, havde de en ganske tydelig fornemmelse af, hvad han var kommet for. Så gik han.

(fortsættes)

Meteorolog

Hvor tit kommer vi ikke ud for samtaler, der drejer sig om vejret i dag og vejret i morgen, og får stillet spørgsmålet: „Hvordan bliver vejret?“ Det kræver stor træning at kunne svare nogenlunde sikkert på dette spørgsmål, og man bliver først en god vejrsprophet, når man har opøvet sin iagttagelsesevne gennem lang tid. Faktisk bør man føre vejrrapporter hver dag et helt år igennem for at gøre sig fortjent til dette duelighedstegn. Det er jo nemlig ikke nok at kunne sige, hvordan vejret har været i oktober eller i maj måned. For at kunne forudsige må man kende alle årstidernes vejrlig, kende planter og dyrs adfærd under vejrförändringar, skyernes udseende for snevejr, og for det trækker op til torden en varm sommerdag.

I lejr og på tur har vi rig lejlighed til at studere vejret. Skyernes former og himlens udseende i det hele taget fortæller os mange ting. Det vil føre for vidt her på denne plads at komme ind på alle de forskellige skyformer, men vi skal lige nævne, at der findes 4 hovedformer, og indenfor hver af disse findes der igen flere forskellige former. De høje, lette, hvide skyer på en blå himmel fortæller om fint vejr, medens mørke, lavthængende skyer uden nogen form giver regn.

Hvis solen brænder ekstra meget en sommerdag, luften er tung og fuld af små insekter, og „blomkålsskyerne“

pludselig begynder at blive gråsorte, ja, så varer det sikkert ikke længe, før tordenvejret rumler i det fjerne. Så gælder det om at få alt ind i teltene og bardunerne slækket, for inden længe vil regnen skylle ned. Lynene søger altid højdepunkter, når de slår ned, så derfor skal man ikke søge ly under høje træer eller stille sig på en bakketop for at nyde naturens skuespil.

Solens farvespil, når den går ned under horisonten om aftenen, er pragtfuldt at skue, og meget ofte kan man på den vestlige aftenhimmel se, hvordan vejret bliver næste morgen. „Hvis solen går ned i en sæk, står den op i en bælk“, siger de gamle og kloge, og det er næsten altid sandt. Dermed mener de, at solen går ned bag en mørk skyrand, meget ofte er solnedgangen helt bleggul — og næste morgen regner det. Har man derimod en flammende rød solnedgang, ja, så skinner solen næste morgen. En kraftig orange aftenhimmel varsler ofte stærk blæst.

Prøv at banke på en myretue, når du er ude at gå regnvejrstur. Hvis der nu kommer flere myrer frem, end de der altid står på vagt, varer det ikke længe, før regnen holder op. Sker der ingenting, er det, fordi myrerne er kravlet helt ind i tuen, hvor de afventer bedre vejr. Går du videre på din tur og ser, at kørnen på marken er samlet i en stor klump under et halvtæg eller under træer, betyder det,

at regnen snart holder op; er kørnen derimod spredt ud på marken, hvor regnen strømmer ned over dem, ja, så har de indfundet sig med, at det bliver dagsregn.

Tager du ud på en dejlig majdag for at lytte til fuglesangen i skoven, og du så kun hører nogle forsigtige pip hist og her og ellers den store tavshed, varer det ikke længe, før der kommer förändring i vejret, sikkert i form af styrtende regnvejr.

Mange dyr og planter marker vejrförändringen, længe før menneskene gør det, og tager deres forholdsregler. Prøv at iagttage dyr og planter, og du vil blive opmærksom på mange sjove ting.

En rigtig vejrrapport indeholder imidlertid flere oplysninger, end de allerede nævnte — også flere, end der kræves til duelighedstegnet. Vi nævner alle de oplysninger, en god rapport kan give, og fortæller om de instrumenter, du kan bruge som hjælp til dine iagttagelser. Du kan så, foruden de ting, der kræves til „Meteorolog“, vælge de ting, du har mulighed for at søge daglige oplysninger om. Nogle af de instrumenter, du vil få brug for, er dyr i anskaffelse, og ligger uden for dine lommepenges rækkevidde, andre kan anskaffes for nogle få kroner og andre igen kan laves med lidt snilde og et godt håndslag.

Tilbage til rapporten. Skriv den i et kvadreret hæfte, gør dine iagttagel-

ser på samme tid hver dag og før dem ind i rubrikkerne: Dato — barometerstand — temperatur — vindretning — nedbørsmængde.

Barometerstanden aflæses på et kviksølv- eller aneroidbarometer, og disse to slags instrumenter har du sikkert lært om i fysiktimerne i skolen. Barometerstanden aflæses i millimeter (mm). Temperaturen aflæses på et termometer, og her i landet bruger vi celsiuskalaen. Mange forretninger og store firmaer har et stort udendørs termometer hængende, og falder din daglige vej forbi et sådant, kan du aflæse dette. Vil du selv anskaffe dig et termometer, må du huske at anbringe det et sted, hvor middagssolen ikke skinner på det — allerskullest skal det hænge i skygge hele dagen. Skydækket måles meget nemt. Forestil dig himlen delt i 4 dele; hvis $\frac{1}{4}$ er dækket med skyer, er himlen let skyet. Er halvdelen dækket, er det halvskyet, er de $\frac{3}{4}$ dækket, er det skyet, og er hele himlen dækket, er det gråt. I rapporten skriver man også, hvilket verdenshjørne vinden blæser fra, og vindretningen kan man konstatere på flere forskellige måder. Den mest simple kender du sikkert. Du gør din ene hånd våd og holder den op i vejret. Den side af hånden, der bliver først afkølet, vender imod vinden. Måske er du så heldig at bo i nærheden af et kirketårn med en vejrhane, og så kan du meget nemt se vindretningen. I lejr kan du rejse en „flagstang“ med en vindpose. Posen skal være ca. $1\frac{1}{2}$ m lang og 15 cm i diameter. Sy en ståltrådsring rundt i kanten af posen og hejs den op i stangen, og du har din egen „vejrhan“. Regn får vi masser af i vores lille land, og nedbørsmængden måles i en regnmåler og angives i millimeter.

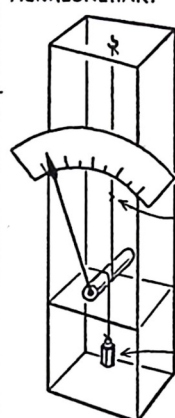
Når vi færdes meget i naturen, er vi tit afhængige af, hvordan vejret bliver, og mange, mange gange kan troppens vejrprofeter gøre sig nyttige med deres viden. Er I først begyndt at interessere jer for, hvordan naturen reagerer under vejrforandringer, vil I også kunne få mere ud af radiosens vejrmeldinger og af meteorologisk instituts vejrkort.

Der findes ikke så mange bøger, hvor man kan søge hjælp, når man vil starte med dette duellighedstegn, men de, der findes, er til gengæld til stor hjælp. I vores egen pigespejderbog står der en lille smule og også i de andre korps' håndbøger. „Årets gang i naturen“, og „Ven med naturen“ fås begge på depotet og er begge gode hjælpere, og endelig kan du på

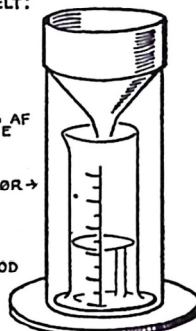
METEOROLOG

METEOROLOGISKE MÅLEAPPARATER, SOM DU MED FORDEL SELV KAN LAVE:

ET HÅRHYGROMETER KAN LAVES AF ET HESTEHÅR ELLER 3-4 SNOEDE MENNESKEHÅR:

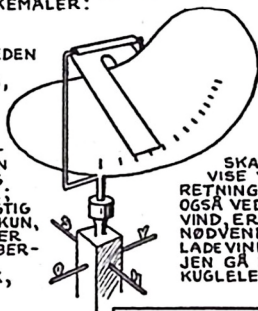
REGNMÅLEREN LAGER DU AF EN ZINKTRAGT, ET MÅLEGLAS OG ET PAPRØR. FORHØLDET MELLEM TRAGTENS OG MÅLEGLASSETS OVERFLADER BØR VÆRE ENKELT:

DU KAN OGSÅ UDEN STØRRE VANSKELIGHED FREMSTILLE EN KOMBINERET VINDFLØJ- OG VINDSTYRKEMÅLER:

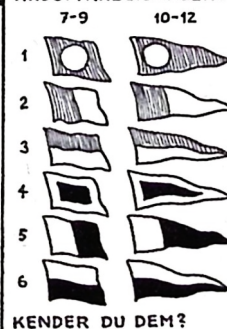
BEVÆGELIGHEDEN SKAL VÆRE ABSOLUT FRI,

VINDSTYRKEMÅLEREN KAN FREMSTILLES AF HVIDBLIK, MEN LEVEDYGTIG BLIVER DEN KUN, HVIS DU LAGER DEN AF KØBBER- ELLER AF MESSINGBLIK,

SKAL DEN VISE VINDRETNINGEN OGSÅ VED SVAG VIND, ER DET NØDVENDIGT AT LADE VINDFLØJEN GÅ PÅ KUGLELEJER.

VINDSTYRKESIGNALER:

KENDER DU DEM?

STORMVARSLING:

SKYFORMATIONER:

10000 m.

CIRRUS - FJERSKYER - BESTÅR AF STÆRKT AFKØLEDE ISKRYSSTALLER

5000 m.

STRATUS - LAGSKYER - MØRGEN: FORANDRING. AFTEN: STABILT VEJRLIG

CUMULUS - SKUMMEVIRSKYER - DANNES AF STÆRK HEDE OG ER ELEKTRISK LADET

2000 m.

ALTOCUMULUS - LENTICULARIS - MANDELSKYER - SJÆLDENT NEDBØR

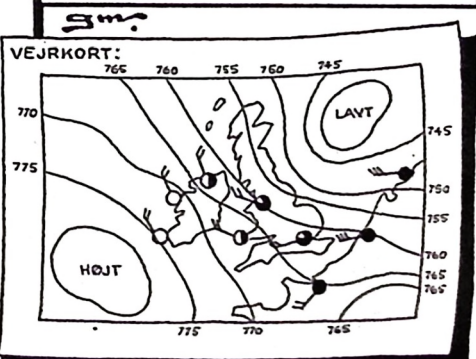
ALTOCUMULUS - LAMMESKYER - DET KAN REGNE FRA DEM, MEN REGNEN NÅR SPÆRSØMT NED

1000 m.

ALTOSTRATUS - SLETVEJRSKY - OPSTÅR NÅR VARM OG KOLD LUFT MØDES

STRATOCUMULUS - BØLLESKY - GIVER STILLE, SJÆLDENT DAGSREGN

CUMULONIMBUS - TØRRESKY - STÆRKT LADET CUMULI MED SKYBRUD OG UDSLØDINGER

biblioteket låne en lille bog med et rigt indhold, der fortæller mange ting om vejrstudier. Den er skrevet af Karl Knopf og hedder „Hvordan bliver vejret“.

Ja, hvordan bliver det? Gå igang med duellighedstegnet, så kan du sikkert svare bedre, næste gang du får stillet dette spørgsmål. E.H. og I.D.

Torsdag

Rejsebrev fra de to, der var i Mexico

I martsbladet læste vi om hvordan Hanne fra KFUK-spejderne og Birthe fra DDP var blevet de lykkelige vindere af rejsen til Mexico og 3 ugers ophold på Our Cabana. Her skal I høre om deres oplevelser derovre.

Birthe og Hanne pakker for afrejsen til Cabana – mon ikke der var lidt rejsefeber, da fotografen kom?

I kan lige tro, her er dejligt! Vi vil her forsøge at give jer nogle glimt fra vore oplevelser i de forløbne 3 uger.

Vi forlod København den 29. juni med jet og fløj direkte til New York. Det var pragtfuldt at se Grønland fra luften, og ikke mindre indtagende var New York ved nat med de tusinde lys. Vi overnattede i New York hos en vældig flink familie og fortsatte næste dag mod de varmere himmelstrog, nærmere betegnet Mexico City. I Mexico City blev vi indkvarteret hos forskellige familier og brugte de næste dage til sightseeing i den spændende hovedstad, som har samme indbyggerantal som hele Danmark. Alle villaer er omgivet af meterhøjt gitterværk, hvilket straks viser, at man skal ikke føle sig alt for sikker ved at færdes alene, f. eks. kan de mexicanske pigespejdere heller ikke tage på lejre og bo i telte, som vi er vant til. Mexico City er i visse henseender meget fremmedartet og i andre fuldstændig som en moderne forstad. Det fremmed-

artede viser sig især i befolkningen. Her er en stor klasseforskel og derfor en fattigdom, som vi aldrig har set magen til. I de sidste 14 dage har vi rigtig fået indblik i disse sorgelige tilstande ved vores besøg i mange små landsbyer. Folk bor i de usleste ronner lavet af papkasser, strå og i enkelte tilfælde sten. De lever af at dyrke jorden på en for os meget gammeldags måde – med okseforspand.

Vi kom til Cabana'en den 4. juli, og det er en ualmindelig skøn plet. Her er bananpalmer, mange kaktusarter, farverige blomster, og alt er indrammet af grønt, da det er regntid. Den ligger i en frugtbar dal, og på alle sider er vi omgivet af bjerge. Et par gange har vejret været så klart, at vi kunne se Mexicos højeste bjerg, det sneklædte Popocatepetl. Vi er 16 piger fra 8 nationer, nemlig Ceylon, Irland, Israel, Mexico, Nord Rhodesia, Peru, USA og Danmark. Vi har det herligt sammen, selv om det af og til kniber med at forstå hinanden. Her er mange racer og trosretninger repræsenteret, her er en jøde, en araber, en neger, mange katolikker, en buddhist, en episkopal plus enkelte lutheranere.

Dagene på Cabana'en flyver afsted. Vi har vore forskellige små pligter at udføre, og ellers går tiden med danse, sange, lege og ikke mindst diskussioner. Desuden bliver der optaget en film, hvilket tager en masse tid. Vi har også haft tid til lidt sightseeing og shopping, og især morer det os at gå rundt på de store markeder, hvor indianerne sidder og sælger deres varer. Alt bliver faldt her, lige fra briller og snorebånd til toj og de mærkværdigste frugter.

Our Cabana består af 9 huse, hvoraf de 6 er sovesale. Vi har en dejlig rummelig spisesal, et hus for fritidsbeskæftigelse og kontoret. Alle husene er i mexicansk stil og ligger i terrasser. Her er fortrinsvis amerikanere. De kommer som regel i grupper og bliver en uge ad gangen. Ved vore lejrbål samles vi i spisesalen, og nogle gange har vi ild på ildstedet. Rigtigt spejderliv og lejrbål i naturen dyrkes ikke her. Det savner vi en lille smule.

Der er nu kun 10 dage tilbage her, og de skal bruges til at lave en rapport om vores udbytte af mødet med så mange fremmede spejdere. Vi skal også pakke og udveksle gaver, så vi vil slutte med de hjerteligste hilsener fra Our Cabana.

Birthe og Hanne

Seniorspejderkonkurrence

Flere af de seniorgrupper, der i 1959 deltog i seniorkonkurrencen, har opfordret os til at arrangere en lignende. Konkurrencen vil blive afviklet efter de samme regler, som gjaldt for sidste konkurrence: Der vil ialt komme 3 opgaver, som hver for sig præmieres. En seniorgruppe kan nøjes med at besvare en af opgaverne, men de seniorgrupper, der besvarer alle tre opgaver, har chance for at vinde en større præmie.

Besvarelser sendes til: Seniorudvalget, adr.:

Bitten Hjorth, Danas Plads 24¹, København V. —
1. opgave inden den 15. oktober.

Opgave nr. 1:

Tag på week-end! Planlæg en week-end, som omfatter en vandring på mindst 15 km. — Gennemfør week-end'en og indsend beretning illustreret med fotografier eller tegninger, vedlæg budget og indkøbsplan samt ruteskitse efter terræn.

Brev fra Peggy fra Sverige — som går på college i USA

Min skoledag her i Amerika er ganske anderledes end den i Sverige. For det første er tiderne anderledes. Skolen begynder kl. 8 og slutter 13,15. Herligt tidligt syntes jeg i begyndelsen. Hagen ved det er, at der ikke er nogen tid til frokost, så man må klare sig uden mad fra halv otte til halv to. Det er ikke til at undre sig over, at maverne knurrer de sidste timer. Timerne eller „periods“, af hvilke der er seks, er 48 minutter lange. De tiloversblevne har man til at gå fra klasse til klasse på. Dette er et temmelig besværligt foretagende, eftersom skolen er stor (ca. 1300 elever), og eet klasseværelse kan ligge i den ene ende af huset, og det næste i den anden. Hver eneste lærer har sit værelse, så hvert otteogfyrretyvende minut sætter 1300 unge sig i bevægelse.

Næsten alle studerer fire fag. Der er nogle få, der tager fem. Dette resulterer i koncentrerede studier, hvad der har visse fordele. En time om dagen er afsat til „study period“, hvor man enten sidder og læser lektier (obs. stille!) i et klasseværelse med en lærer som vagt eller går til biblioteket og læser. Disciplinen, i det mindste i South Portland Highschool, er meget bedre end i de svenske skoler, jeg kender noget til. Der tales ikke i timerne, og „ballade“ straffes strengt. To drenge, som sloges på gangen, fik hver tyve timers „come back“, det vil sige eftersidning.

Efter skole serveres der frokost i cafeteriaet til en pris af tyve cents. Mange bliver for at deltage i klubvirksomheden, der er meget livlig, eller i sport. Andre bliver for at lave opgaver eller spørge eller bede om hjælp. Er man væk, må man indhente alle de opgaver, man er gået glip af.

Studierne er i meget høj grad lagt på individuelt plan. Lærernes eneste funktion er at give lektier og opgaver for. Vi har meget arbejde at ordne på biblioteket, og vi har stille på et par uger over emner som: „Hvilken funktion har kromosomregning i klassificering af opdyrkede plantearter?“ ...

Det antages, at man ofrer en time på hvert af sine fire fag — fire timer hver aften. Dette gores så som så! Desuden skal vi lave boganmeldelser, hvad der tager ekstra tid. Lordag og søndag har man ekstra meget, så i den henseende savner jeg den svenske skoles lektiefrihed.

Nu ved jeg ikke, om alle amerikanske skoler er ens. Det er de sandsynligvis ikke, men ud fra min erfaring siger jeg, at amerikansk skoleuddannelse — selv om den er forskellig fra vor — er ganske udmærket.

Peggy

Fredag

Spændende indbydelser til 1962

Juliette Low-lejr på Our Chalet

Til denne lejr, som finder sted i dagene 17. juli — 7. august 1962 er der kommet indbydelse til 2 danske seniorspejdere i alderen 16—19 år.

De heldige, der bliver udvalgt til at deltage i Juliette Low-lejren vil få rejse og ophold betalt af Juliette Low-fonden (de amerikanske pigespejders særlige fond til minde om pigespejderbevægelsens grundlægger i USA, Juliette Low).

Betingelser for at komme i betragtning:

være fyldt 16 år, men ikke fyldt 20 den 1. august 1962,

være aktiv seniorspejder,

være stærk og sund — kunne møde med lægeerklæring herfor,

kunne føre en samtale og deltage i diskussioner på engelsk, tysk eller fransk,

være indstillet på at tage aktiv del i alle diskussioner og give udtryk for egne tanker og meninger,

være villig til at påtage sig de opgaver, der eventuelt vil blive stillet den enkelte deltager forud for selve lejren,

være indstillet på at fortsætte som spejder i mindst to år efter lejren og give sine erfaringer videre til så mange som muligt,

kunne opfylde de betingelser, der stilles af det enkelte pigespejderkorps — disse betingelser er: have været spejder i mindst to år, have ridder-snoeren eller i hvert fald 1. kl. prøven, som seniorspejder have arbejdet med seniorprogrammets internationale speciale, — være velanbefalet af fører og divisionschef.

Storbritannien

Fra Storbritannien kommer der indbydelse til et arrangement ud over det almindelige.

6 danske seniorspejdere, kadetter eller unge førere (alder 16—21 år) indbydes til at besøge Storbritannien i tiden 6.—27. juli 1962.

Der bliver først ophold i spejderhjem 6.—13. juli — forskellige steder — derefter vil gæsterne sammen med de spejdere, de besøger, foretage en uges rejse gennem dele af landet (13.—20. juli), og endelig mødes de forskellige rejsehold i Bristol, hvor der bliver en uges samvær (20.—27. juli) på Bristol universitet. De ca. 500 deltagere skal bo på uni-

versitetet og sammen arbejde på en international hjælpeopgave.

På turen gennem landet vil de møde spejdere og anden ungdom, besøge interessante steder, besøge industriforetagender og besøge spejderhjem og -lejre.

Prisen for deltagelse i hele dette arrangement bliver ca. £ 15 (ca. 300 kr.) + rejsen til og fra England og lommepenge.

Betingelser:

være fyldt 16 år, men ikke fyldt 22 den 1. august 1962,

være 1. kl. spejder og velanbefalet af fører eller divisionschef.

Senior-jubilæumslejr i USA

I 1962 fejrer de amerikanske pigespejdere 50-års jubilæum. Et led i jubilæumsarrangementerne er en seniorlejr for seniorspejdere fra alle de forenede stater + gæster fra en række lande.

Fra Danmark indbydes et eller flere hold bestående af 2 seniorspejdere i alderen 16—18 år.

Indbydelsen omfatter: ophold i spejderhjem 3—4 uger, derefter deltagelse i seniorlejren ved Burlington, Vermont, i dagene 18.—31. juli. Hele dette ophold er gratis, og vil altsaa strække sig fra o. midten af juni til ca. 1. august. Deltagerne skal selv betale rejsen til og fra USA og forsikring under rejsen samt lommepenge og private fornødenheder. De amerikanske pigespejdere betaler rejsen inden for USA, opholdet i private hjem og i lejren samt forsikringer for hele denne periode.

Betingelser:

være fyldt 16 år, men ikke fyldt 19 den 1. august 1962,

være villig til at underkaste sig de vaccinationer, der kræves,

kunne føre en samtale på engelsk og fortælle om sit eget land,

være lejr vant,

være villig til at modtage gæstfrihed i privat hjem, hvor i USA det bliver bestemt,

være ridderspejder eller i hvert fald 1. kl. spejder og som seniorspejder have beskæftiget sig med det internationale speciale,

have været spejder i mindst to år og være velanbefalet af fører og divisionschef.

Ansøgning med gode oplysninger ledsaget af de krævede anbefalinger indsendes inden den 1. oktober 1961 til: *Det Danske Pigespejderkorps, Hundepvej 67, Odense.*

Dette kunne vi ønske os anderledes: Hvorfor skal vi gå i en uniform, der er ud-i-et, når den to-delte er meget mere praktisk og økonomisk? *Rådyr-patruljen*

Kære Rådsklippe.

Vi vil gå lige til sagen og spørge, om det ikke kan lade sig gøre, at vi må gå i lange bukser, når vi er i lejr. Det er så upraktisk med en kjole, når man skal igennem lidt krat, og springer man over en grøft, må man betuttet erkende, at kitlen var altså ikke vid nok. Vi har ganske vist shorts, men det sker da, at en lejr bliver våd og kold. — Kunne man ikke eventuelt få indført lange bukser i blåt lærred?

„En buksegled patrulje“

Frimærker!

Frimærker!

Frimærker!

Mon I ikke snart har posen fuld igen?

Har I husket at bede familie, venner og bekendte om at hjælpe jer?

Ved indsamlingens første del, der sluttede St. Georgsdag, indkom 20 kg. Heraf indsendte 10. Aarhus trop 7,200 kg. Tak for det.

Hvilken trop, flok, afdeling eller gruppe samler flest dronningemærker? Ingen er endnu nået op på de 500, som Annesofie lovede en festlig aften. I behøver ikke at vente med at indsende, til I har så mange, indsend hvad I har inden 10. oktober. Vi regner sammen, hvor mange I har indsendt fra gang til gang, måske når I op på 500, inden indsamlingen slutter næste St. Georgsdag. Der er stadig dronningemærker at købe og at samle.

Sct. Georgstroppen har indsendt 62 mærker, men kon-taktafdelingen fører med 124.

Vi udfordrer hermed alle andre afdelinger, udvalg, troppe, flokke og grupper i Det Danske Pigespejderkorps, kom og vær med i kapløbet, hvem kommer først med de 500?

EFTERLYSNING

Hvem har brugte dronningefrimærker liggende?

Som det stod at læse i februarbladet, sælges de brugte dronningemærker for 10 øre pr. stk. til fordel for flygtningehjælpen.

Der må jo ligge masser af mærker rundt om hos spejdere og førere. Skynd jer at få dem indsendt inden 10. oktober. Selvfølgelig vil vi gerne have 500 — men fem er vi også glade for.

Løsning på kryds- og tværsopgaver

Maj:

S
LIS AV PÅ S
E K KIRKELOFT
SPEJDER DER VOR
PATRULJEN ILDERE
ER S Ø GE GUD ÅG
J SPEJDER EFTER
D PAGE T Ø T SV
GERÅDET RØGTER TA
RENER NÆ ØR BUR
REDE NY NIS TIR
RO KÆPHEST

Vinder: Anna Sørensen,
Borgmester Nielsensvej
140, Rønne.

Juni:

K
OS BAGER
GØRE NL S
ENEBÆRBUK
SPEJDER DOG E NI
NA UANET GENBO
ET K KNUDSEN OBO
RISTEDE PØLSER
MUS Y ER ELI TØJ
EL DEM Æ GG DA
IJ IDAKEDEL RO G
SE VED LEJRBÅLET

Vinder: Kirsten Brandt
Jensen, Østermarie,
Bornholm.

Fromse fotograferet i foråret sammen med
de fire amerikafarere

Fromse fylder 75

Til lykke!

Alle kender vist Fromse, ikke? — Fromse er nok den, der afsender og modtager flest glade spejderbreve fra udenlandske og danske spejdere.

Fromse har været spejder i mange år, og hun har i sin spejdertid rejst så meget, truffet så mange mennesker og oplevet så meget, at hun kunne fortælle jer derom de næste 75 år, tror jeg. — Og Fromse vil gerne fortælle, og ingen fortæller som Fromse.

Søndag d. 3. septbr. bliver Fromse 75 år, men Fromse er stadig ung i sindet og en af de gladeste og mest begejstrede spejdere, vi har i korpsen.

Vi ønsker af alle vore varmeste spejderhjerter Fromse TIL LYKKE på fødselsdagen!

Vær reglementeret og pæn i din uniform!

Depotet har alt i uniformer og uniformstilbehør til korpsets medlemmer. Se depotets prisliste 1961. Skriv efter prislisen, hvis du ikke har den.

Vejret bliver koldere nu, og du får brug for *sportsstrømper*. Husk at bruge den farve, der er reglementeret i din trop, — brun eller mørkeblå.

Fotografier fra sommerlejren

bør du sætte i album.

Depotet har et stort udvalg i *fotoalbum* og *udklipsbøger*.

Sportsstrømper

Crepe-nylon, brune eller blå,

str. 7-8 7,00

str. 9-10 7,85

Uld med nylonforstærkning,

brune eller blå,

str. 6-7-8 6,20-6,60-7,00

str. 9-9½-10 7,80

Uld og tråd med nylonforstærkning, brune,

str. 7-8 4,50-4,75

str. 9-10 5,00-5,25

Perlon, brune,

str. 6-7-8 5,50-5,85-6,25

str. 9-9½-10 6,75-7,00-7,35

Uld og perlon, brune,

str. 6-7-8 6,95-7,40-7,75

str. 9-9½-10 8,30-8,75-9,20

Restparti til meget nedsat pris

Svære uldne med nylonforstærkning, brune,

str. 6-7 3,50

str. 9-10-11 5,50

Nye bøger

Tips til patruljemøder (KFUM-sp.) 1,85

Patruljesærpræg (KFUM-sp.) 1,85

Tips til lejrbalet (De Unges Forlag) 4,85

The Story of Our Chalet,

Our Ark, Our Cabana 3,00

March- og lejrssange 1961 (FDF) 1,00

Silvakompas

Type 5 9,75

Type 3, vædskefyldt 17,00

Type 2, vædskefyldt 27,00

Type 1, vædskefyldt 32,50

Type 8, vædskefyldt, med lup 41,00

Type 15, vædskefyldt, med spejl 49,00

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

REDAKTØR: Ruth Estrup, Sortedam Dossering 27, København N. Sekretær: Ruth Vallentin, Gladiolusvej 3, København S.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1961 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpsekontoret i København med forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 31. 8. 1961

SAMSPIL

KONTAKTBLAD TIL FORÆLDRENE FRA DE FIRE SPEJDERKORPS

NR. 7

JULI 1961

NR. 7

Kære spejderforældre!

Når De har læst denne avis, som er Deres egen spejderavis, vil De se, hvis De ikke vidste det i forvejen, at spejderarbejdet har flere perspektiver, at det ikke bare er den sjove leg, som Deres barn forhåbenlig frives ved. De læser om Spejderhjælpen, hvad den har udrettet, og hvad den håber på at kunne sætte i gang.

De læser lektor Ranvigs betragtninger over den chance, han siger, der ligger i at få lov at være patruljefører for en lille familie. Måske havde De ikke før tænkt på, at det var en chance, og at det gav en træning, som kunne gavne senere hen.

Og De læser om de amerikanske spejderforældres indstilling til deres børns og unges aktivitet og deres selvfølgeligste hjælpsomhed.

I Danmark er der 737.000 børn i spejderalderen, og der er små 100.000 aktive spejdere. Men det kunne jo godt være, der var flere, der havde brug for at lære at bruge deres fritid nyttigt og under ansvar.

Men skal vi nå længere ud, har vi brug for flere førere, og vi har brug for Deres interesse og medleven, og derfor beder vi Dem

Slut op om spejderarbejdet!
Annesofie Hermann.

Spejderhjælp igen?

Ja, selvfølgelig, var svaret fra de førere, vi spurgte. Vi håber, at vi hos Dem som far eller mor til pige- og drengespejdere må finde den samme positive indstilling over for Spejderhjælpen. Den første Spejderhjælp har i hvert tilfælde åbnet førernes øjne og sind for betydningen af at være med til at arbejde sammen til hjælp for syge eller nødlidende børn. Har De læst brevet i Deres barns spejderblad fra Red Barnets sygeplejerske i Marokko, der på en gribende måde beretter om arbejdet for at hjælpe disse flygtningebørn? Måske har De tænkt, at her har »hjælpen« hjulpet.

I al stilhed har Spejderhjælpen også hjulpet 70 små danske børn til en ferie på landet i denne sommer; store pigespejdere og førere har været med til dagens skiftende arbejde med børnene, og de har fornemmet glæden ved at følge ansigternes skift fra blege og indfaldne til brune og buttede.

Spejderhjælp igen? Ja, selvfølgelig. – Vi håber, at De som forældre og »arbejdsgiver« nu vil tænke på alle de små eller måske større ting, i hjem, have, kælder eller loft, der kan »jobbes« af spejdere fra den 11.-17. september. Mon ikke Deres nabo også har brug for en håndsrækning? Vil De igen hjælpe os at hjælpe? Hvad skal Spejderhjælps penge gå til i 1961? Til spedalske børn i Indien – som led i den store kampagne Red Barnet i de nordiske lande arbejder med.

Vi ved, at der i Indien hvert år smittes 15.000 børn, der er født raske.

Vi ved, at hvert barn i løbet af 1 år kan blive bakteriefrit, hvis det kommer under sagkyndig behandling.

Vi ved, at medicinen hertil koster 20 kr. for hvert barn. Vi ved, at der i dette år bliver samlet ind i hele landet, men

Vi ved, også, at der er behov for mange, mange penge, og hver gang spejderne har jobbet 20 kr. sammen, hjælper de et lille indisk barn.

Rigmor Schiødt.

VIS TILLID

OG GIV ANSVAR!

Husets frue bliver pludselig urolig, fordi der er blevet så stille ude i villahaven. Hun tilkalder stuepigen og siger: »Åh, Marie, gå ud i haven og se, hvad børnene laver, og sig, at *det må de ikke!*»

Denne indstilling har i århundreder været karakteristisk for den ældre generations forhold til ungdommen: Forbud, trusler om straf, moralsk løftede pegefingre og bedrevide hovedrysten.

Men en skønne dag måtte der nye signaler til, og de kom med spejderbevægelsen, specielt Baden-Powells geniale opfindelse: patruljesystemet, en pædagogisk nyskabelse, der efter erfaringer pædagogers mening skabte en revolution i opdragelsen.

Patruljesystemet hviler på en iagttagelse, som B-P udnyttede, nemlig at drenge i alle lande og til alle tider har sluttet sig sammen i små grupper med vidt forskellige formål, dog oftest uheldige! Denne trang er stadig levende, tænk blot på ungdomsbander, der plyndrer automater, stjæler biler og begår indbrud. Kunne man udnytte denne naturlige trang til at slutte sig sammen hos drenge og give drengebanden et nyt formål, var slaget vundet, og det er netop det, vi prøver på i spejderbevægelsen.

Trang til eventyr, lyst til at realisere vage drømme om heltebedrifter, prøve kræfterne, opleve spændende ting og selv være med, hvor det foregår, ligger i enhver drengs sind, og alt det kan patruljelivet give ham afløb for. Han bliver medlem af et lille hemmeligt selskab med egne ceremonier og idealer, hygger sig, fordi han bliver akcepteret i den lille kreds, og finder en tryghed blandt ligsindede, som han ikke kan finde andre steder i en periode, hvor han har det vanskeligt med sig selv og støder an overalt, fordi kræfterne svulmer i ham og ellers ikke finder udløsning.

Denne lille kreds, patruljen, vælger selv sin fører, der måske kun er et år eller to ældre end de andre, selvfølgelig med tropsførerens godkendelse, men drengene vælger næsten altid den rigtige! Og så melder det spørgsmål sig straks: »Hvordan kan en dreng, der ikke er stort ældre end de andre i patruljen, lede dem på ture og i lejr?« De

forældre, der aldrig selv har været spejdere (de vil blive færre og færre!), har svært ved at forstå, at det kan lade sig gøre, men erfaringerne gennem 50 år har vist, at det går forbausende godt, væsentligst fordi systemet hviler på princippet: »Vis tillid og giv ansvar!«

Dette princip skal administreres med sund fornuft og ikke med bløjet naivitet. En patruljefører er ikke en færdiguddannet leder, men en dreng under opdragelse. Det må ikke glemmes, og derfor kan han begå fejl, men tropsføreren sørger for, at disse fejl ikke gør større skade.

Enhver vil selv gøre sine erfaringer, »løbe hornene af sig«, som det hedder, og den bedste chance, en dreng kan få, er at blive patruljefører, fordi han lærer at lede og disponere, en evne, der vil komme ham til gavn mange gange som voksen samfundsborger, og han lærer i praksis, hvad det vil sige at leve i et demokratisk samfund. Det lyder måske svært højtideligt, men det er ikke desto mindre en kendsgerning, at det er nyttigt at lære at rette sig efter andre, at vide, at man har pligter, før man kræver rettigheder, og at alle må samarbejde for at nå et godt resultat.

Den enkelte spejder begynder allerede at lære det, når han kommer ind i patruljen, og gradvist vokser hans ansvar for det hele vel, og lidt efter lidt mærker han, hvorledes der vises ham mere og mere tillid, og når han selv bliver patruljefører, kulminerer det, idet han kommer tropsføreren på nærmeste hold og føler et medansvar for hele troppen.

Når patruljeføreren er nået dertil, at ledelsen af patruljen ikke mere giver ham problemer, er han nået til skovmandsstadiet, og så er det den næstes tur til at blive patruljefører og udnytte den chance.

Der tales så meget i vore dage om velfærdsstatens tilskuermentalitet, og hvad der skal gøres for at aktivisere de unge. Det kan selvfølgelig gøres på mange måder, men den chance, spejderbevægelsen giver alle dem, der når at blive patruljeførere, er ikke til at kimse af!

Svend Ranvig.

Lidt om spejderforældre i USA

USA er et land, hvor det på så mange måder er godt at være, også som spejder, idet man møder en udbredt forståelse for og anerkendelse af arbejdet. Under et tre måneders ophold i Amerika sidste sommer var det en stor oplevelse at møde et kendskab til vort arbejde, som jeg ikke har mødt det her. Mange havde selv været spejdere – men også hvor dette ikke var tilfældet, mødte man velvilje og forståelse af arbejdet som en samfundsopgave. Man så i spejderarbejdet en, om ikke livreddende, så dog livsvigtig faktor i unge menneskers opdragelse.

Det brede kendskab til og velviljen over for spejderarbejdet forklarer, at så mange voksne i USA slutter op om spejderarbejdet, står som støttekrede bag flokke, troppe, divisioner osv. som en baggrund, der betinger gruppernes vækst og trivsel.

Hvor udbredt arbejdet er, kan vises derved, at i Manchester, Conn., der har 40.000 indbyggere, finder man 4000 spejdere. Det er selvfølgelig mest ikke blot mødre, men kvinder i al almindelighed, der arbejder for pigespejdertroppene, men også fædrene tager gode nap med. (Det er jo egentlig der, det imponerende ligger, at selv mennesker, der ikke har egentlige bånd til spejd, alligevel hjælper til).

Det spiller sikkert en rolle for det gode samarbejde mellem forældre og børnenes pårørende, at amerikanske forældre er ældre end forældre her til lands og følgelig mere modne og overlegne (i god forstand). – De går ind til en førergering af overbevisning og idealisme for sagen og af kærlighed til de unge – mange af pligtfølelse over for den opvoksende slægt. Man gør sit arbejde så

godt som muligt for de unges skyld. Men da førere hverken kan eller skal gøre alting selv, må de have hjælp, og hvem er nærmere til at yde denne hjælp end de unges forældre? Det er for amerikanerne et indlysende ræsonnement. Og da ældre forældre absolut ikke er bange for nogen forældreindblanding, går det som regel fint.

Et par eksempler kan gives på mødre i energisk og dygtigt arbejde. Vi besøgte et par day-camps, hvilket vil sige lejre, hvor f. eks. blåmejser opholder sig fra 14 dage til 8 uger, dagligt fra 10 til 16, for at få et indtryk af lejrlev. Denne lejr blev drevet, bortset fra enkelte forældre, af mødre, som forestod de forskellige enheder, evt. bistået af seniorspejdere. De fleste gør arbejdet uden vederlag, men man finder også i lejrene en slags lejrkonsulenter, der honoreres.

Bag den seniorgruppe, vi først og fremmest besøgte, stod en stærk kreds af pårørende med forskellige hverv.

En var kasserer, og i den periode, hvor spejderne f. eks. havde tjent penge ind til vort besøg, var det mange tusinde dollars, det drejede sig om at administrere. For at skaffe alle disse penge, måtte meget sættes i gang: avissalg, salg af forskellige husflidsarbejder, morsomme former for middagsudsalg og dinér transportable (fædrene vaskede op!) I spidsen for alle disse aktiviteter stod mødre og andre damer.

Selskabeligheder, der fandt sted under vort besøg, var arrangeret af mødrene, udflugter og mange former for kørsel ligeså.

I New York er en kreds af mødre og gamle spejdere, der er interesserede i at

hjælpe, tilknyttet kontorerne på en sådan måde, at de kan tilkaldes som ekstrahjælp eller som guides for fremmede spejdere.

I Washington er det en mor, der sidder i spidsen for træningen af seniorspejdernes internationale program.

Alle disse damer er dygtige og grundige, og de sætter sig ind i, hvad der bliver dem pålagt. Man må ikke glemme, at det som regel er husmødre med 3-4 børn, alle uden hushjælp og med en masse kørsel for familiens forskellige medlemmer – for mig at se har de fleste langt mere at gøre end en dansk husmor.

Men amerikanske kvinder er mere udadvendte, mere »offentlige« end vi, og derfor falder det dem naturligt at tage et nap med i deres børns fritidsinteresse. De er parate til at tage det trivielle rutinearbejde, så førerne kan samle sig om det egentlige i en førergering. Pige-spejderkorpsen viser også, at det sætter pris på hjælpen, man sætter de særligt egnede i rådene, og man tilbyder mødrene at gå i uniform, hvis de ønsker at markere deres tilhørsforhold, og mange følger deri en opmuntring og en anerkendelse.

Det, at så mange forældre og pårørende i det hele taget tager så aktivt del i spejderarbejdet, betyder mere end rent øjeblikkelige lettelse. Ordet samfundssopgave løb ofte i forbindelse med spejderarbejdet. Skolerne arbejder hånd i hånd med spejdertroppene, kirken stiller lokaler til rådighed, og enkelte universiteter har afdelinger for den mere teoretiske og etiske side af sagen. Presse og radio behandler spejderstof på værdig vis på linie med andet voksenstof.

Da vi forlod USA, var det med følelsen af, at man der bedre forstår, at spejd ikke blot er noget for børn og barnlige sjæle. Det opfattes ikke blot som leg, som prøver og duelighedstegn; men det er langt mere end det, thi det er en leg under et vældigt ansvar overfor de unge, der leger med.

Uendelig mange voksne følger dette, går ind under ansvaret og står aktive ved førernes side.

Else Marie Wandall.

FORÆLDREQUIZZ

- 1) Hvor mange spejdere er der i Danmark?
- 2) Hvem har stiftet spejderbevægelsen?
- 3) Hvordan lyder spejderløftet?
- 4) Får en tropsfører løn?
- 5) Hvilken bog danner grundlaget for ulvearbejdet?
- 6) Hvad hedder formanden for Pigespejdernes fællesråd?
- 7) Hvad hedder Deres barns tropsfører?
- 8) Støtter De Deres børn i deres fritidsinteresser?
- 9) Hvornår omtrent begyndte spejderarbejdet i Danmark?
- 10) Ved De, om Deres barn er første, anden eller tredieklases spejder?

Hvis De kan svare på alle ti spørgsmål, skulle man tro, De selv havde været spejder engang!

Hvis De kan svare på 6, er De lige ved at være de forældre, De gerne selv vil være!

Hvis De slet ikke kan svare, kan Deres barn hjælpe Dem.

Hvem er hvem

Det Danske Pigespejderkorps (de blå pigespejdere).

Blå uniform med grønt halstørklæde.

Korpskontor: Lundsgade 6, København Ø.

KFUK-Spejderne i Danmark (de grønne pigespejdere).

Grøn uniform med grønt slips.

Korpskontor: Amaliegade 24, København K.

Det Danske Spejderkorps (de gule spejdere).

Khaki uniform med tørklæde i forskellige farver.

Ulvungerne blå sweater.

Sospejderne:

Blå uniform.

Korpskontor: Frydendalsvej 32, København V.

KFUM-Spejderne i Danmark (de grønne spejdere).

Grøn uniform med rødt halstørklæde.

Korpskontor: Amaliegade 24, København K.

Disse fire spejderkorps er tilsluttet den internationale spejderbevægelse.

Redaktion: Kontaktudvalget for de fire danske spejderkorps.
Ansv. redaktør:
Annesofie Hermann

HUSK

at give Samspil

til

forældrene!